

Hann Ferenc

ha e percben átfoghatnálak
holtomig áldanálak

vasbozót ólomszél zeng
barna esőtől vérzem

csupaszon állok tenyeremen
ásít 9 vakfalú verem

oldalán moha erdei fű
ess bele ess bele gyönyörű

ha e percben átfoghatnálak
holtomig áldhatnálak

add a kezed
az egyszerű szót ne restelld
fogj át
hogy jusson még levegő ez órán
fogj át
hogy a reggel ne hozzon máris
nyakkendőt, vasalt zakót
jusson még
tisztá napunk pár
fenyőtű szép szomorú mellekre
sültalmaillat fölénk

add a kezed

Márciusban

nagyon kellene már hogy tavasz legyen végre
merjen az ég fölöttem bátrabb kalandokba botlani
és hogy a füvek újra elmjőjjenek
ha kiereszt ez a -saurus-város

és hogy a barátaim az utakról bekopogjanak hozzám
hiszen van már egy szobám
1 gyerek
feleség
hogy az erdők és folyók illatát hozzák a fene-beton-csapdába
mert az erdőknek és folyóknak van illatuk
én meg vágyódom utánuk
és akkor talán újra hosszú útra megyek
délre
hol mediterrán a mosoly
és az arcomról
lezuhanak a ráncok
nagyon kell már hogy tavasz legyen végre

Varga Rudolf

Alázkodó

Ennyi maradt az éjszakából? Szemem
alatt élettelen barázda, hosszúkás állkapocs,
gyullongó leheletem, falra vetített bordáim
röntgenképe. Másnapos fehér ingem leint. Szemeim
néznek, merednek reménytelen, felborzolt hajam; koporsó-
tollazat. Vermek, hová nyíltok? hová vezettek? Az
utak bennem nyílnak szét, kettétörve
arcom,

tátott szájában tartja a földet az ég,

de

pihen a madár, reszket, mint aki fél. Tudja már, föl
se kél, föl se száll, csőre már nem kopog, csőr helyett
jégesapok,

harekocsizó-magány. Túlvilág, alvilág
ollók éle összevág, forgószél haragítja ablakomat,
párás két szememet. Lábamon zöld bokor
áll az melékezés zöld vizével összefolyik. Megbékélek
a pusztasággal, göresösen-kinyúló-végső-társ-keresés
az vagyok én. Ami bennünket még

összeszorít; mozdulat,

örülő száj, megközelítő szó, Szárán alvó életemet se kérjed!
Nélküled ne vágyjam már sehová!

Száz ilyen alázkodó ének kísérjen, temessen fátok alá,
fátok alátemessen engemet!